

[Forsvarsministeren]

Et af de forhold, der er fokuseret ganske meget på i den offentlige debat, er spørgsmålet om truslen mod Danmark. Mange hævder, at der slet ikke eksisterer nogen trussel, og nogle fristes endog til at konkludere, at vi derfor ikke længere har behov for et forsvar.

Der er næppe nogen tvivl om, at den umiddelbare trussel mod Vesten og mod Danmark er mindsket væsentligt i løbet af det sidste års tid. Såvel det strategiske som det taktiske varsel for et eventuelt angreb er øget betydeligt. Med de betydelige reduktioner, som en CFE-aftale vil betyde, specielt for Sovjetunionen, må denne udvikling forventes at fortsætte i takt med, at aftalen føres ud i livet.

Der er dog stadig grund til at mane til forsigtighed. Selv når en CFE-aftale er fuldt gennemført, vil Sovjetunionen være en militær supermagt og langt den stærkeste militære magt på det europæiske kontinent. Selv om vi håber det bedste, og selv om Vesten er indstillet på at hjælpe Sovjetunionen og de øvrige østeuropæiske lande i deres vanskelige omstillingsproces, må vi nok gøre os klart, at de omfattende ændringer endnu ikke har udmøntet sig i entydigt gode resultater. I selve omstillingsprocessen kan ligge kimen til uro og ødelæggende indre konflikter. Vi har allerede set tegn på det ikke kun i Sovjetunionen, men også flere steder på Balkan.

Det vil fortsat være nødvendigt, at vi oprettholder et tilstrækkeligt dansk forsvar, og at Danmarks medlemskab af NATO indgår som et væsentligt element i vor sikkerhedspolitik; men det vil næppe være det NATO, som vi har kendt i de sidste godt 41 år. Den tyske genforening, de bebudede og allerede delvis gennemførte ensidige sovjetiske tilbagetrækninger fra de østeuropæiske lande og udsigten til en CFE-aftale udgør en række faktorer, som gør ændringer i alliancen nødvendige.

Der foregår allerede i NATO et indgående analysearbejde omkring den fremtidige strategi og forsvarsdoktrin. Der foreligger endnu ikke noget konkret resultat heraf, men der er ingen tvivl om, at der i løbet af få år vil ske ændringer, som også vil få betydning for dansk forsvar. Vi må nok se i øjnene, at fremtiden vil vise sig at stille relativt større krav til vores evne til at forsvare os selv.

Foreningen af de to Tysklunde vil medføre betydelige reduktioner af det samlede tyske

forsvar. Vi ved med sikkerhed, at den amerikanske og britiske tilstedeværelse i Vesttyskland vil blive reduceret. En del af denne reduktion er rent faktisk allerede sket på grund af de aktiviteter, som styrkerne har taget op i Golfområdet. Tilsvarende må det forventes, at reduktioner i USA's og Englands forsvar kan betyde, at disse landes mulighed for at forstærke Danmark i krig eller krise vil blive væsentligt reduceret. Doktrinen om Forward Defense, fremskudt forsvar, ved den tidligere indre tyske grænse vil blive ændret, men hvilken doktrin der vil træde i stedet, og hvordan det samlede Tyskland vil tilpasse sit forsvar til det, er endnu usikkert.

Det danske forsvarskoncept er i høj grad baseret på det dansk-tyske forsvarssamarbejde i enhedskommandoens regi. Derfor vil udviklingen af det samlede tyske forsvar og udviklingen af vore allieredes forstærkningsmuligheder have meget stor betydning for udviklingen af dansk forsvar.

Samtidig med at vi glæder os over den positive udvikling i vor del af verden, må vi også vende blikket mod, hvad der sker i fjernere egne, og ikke alt, hvad vi ser dér, er beroligende og glædeligt. Mest foruroligende er i øjeblikket konflikten i Golfen.

Et bemærkelsesværdigt positivt element i denne konflikt er den afgørende rolle, FN har spillet og fortsat spiller. Jeg mindes med stor tilfredshed, hvordan Folketinget i næsten fuldstændig enighed besluttede, at Danmark skulle deltage aktivt i håndhævelsen af FN's sikkerhedsråds resolutioner. Korvetten »Olfert Fischer« er på plads i Golfen og løser på fuldt tilfredsstillende vis sin del af den samlede opgave sammen med især det norske forsyningskib »Andenes«.

Jeg kan ikke lade være med – en smule pessimistisk måske – at udtrykke frygt for, at det ikke bliver sidste gang, FN må påtage sig at spille den overordnede, koordinerende rolle i en væbnet konflikt. Måske vil behovet for FN's indsats endda vokse i fremtiden. Jeg er dog overbevist om, at skulle behovet opstå, er Danmark igen rede til at løse sin del af opgaven. Det er således en mulighed, at forsvaret fremover vil skulle løse flere opgaver i FN-regi. Det er vigtigt, at forsvaret også fremover er i stand til det, og jeg finder, at det i nødvendigt omfang må forberedes såvel uddannelsesmæssigt som materielmæssigt.